

Nebývá zvykem, aby reportáž psal někdo, kdo v přípravě koncertu má víc než své prsty, ale v tomto případě udělám výjimku, která mi snad bude odpuštěna. Jednalo se totiž o koncert **Lukáš e Vořecha Pokorného**

, redaktora FOLKtimu, který o toulcáckých klubech píše víc než často. Začneme tedy od Adama, vlastně od Cecílie?

Svatá Cecílie, žena pocházející ze slavného rodu Ceciliů v Římě, byla odsouzena k tomu, aby byla ve vlastní lázni udušena vedrem a horkou parou. Když však zůstala ve žhavé komoře živa, dali ji radši stíti. Kat jí zasadil tři rány mečem do šíje a domníval se, že je mrtva. Cecílie však ještě tři dny stále žila. Možná i tato vytrvalost ji předurčila k tomu, aby se stala patronkou muzikantů, hudby a slepců. Její svátek připadá na 22.listopadu a právě v tento den na Toulcově dvoře vystupovali [Vořech a Jěň a](#) se svým hostem, kapelou [Missa](#) .

Vořech své vystoupení zahájil sám jako písničkář a ve dvou navazujících skladbách načrtl život mladé dívky. *Malíři se děvče zamiluje, avšak láska není naplněna, neboť si musí vzít*

jiného, a proto spáchá sebevraždu. To popisuje skladba *Liliana*.

Druhá jmenovaná má opravdu zvláštní atmosféru a v předvedeném podání se jí podařilo dosáhnout až občasného mrazení. To ovšem nemohu říci o následujícím díle opěvujícím čokoládu. V textu, jak autor sám říká, záměrně odlehčeném jako by se

Jěňa a Vořech na ilustr. snímku

foto: archiv ©

odrážel nedávno ztracený náctiletý věk a někdy neobratnými slovy zbytečně posouvá interpreta na úroveň začínajících písničkářů. To už ale není Vořech sám. Do dua si přibral **Honzu "Jěňu" Procházku**

bývalého spoluhráče ze skupiny Fénix. Je viditelné a hlavně slyšitelné, že si spolu hudebně rozumí a díky tomu se větší části vystoupení dostává zajímavé barevnosti. Jěňa je v mnoha pohledech lepším kytaristou než Vořech a ten se tak může věnovat hlavně zpěvu a lehkému doprovodu. Ten klid na interpretaci textu je ostatně velmi důležitý a Vořech se díky tomu drží valnou většinu písní ve správných tónech."

O písni *Nad údolím Zlatý řeky* jsem kdysi prohlásil, že chlapci znějí jako Duo Červánek. K tomu jsem dospěl nejen na základě toho, že píseň je trampsky laděna, ale hlavně v ní Jěňa hraje na

akordeon. Pro tento večer si kluci, se slovy ".

abychom nezněli

jako Červáci

pozvali k sobě kamarádku Jitku "Pimpu" Martinovskou hrající na flétnu. Díky této nástrojové kombinaci mohl mít posluchač dojem, jako by Sázava protékala Skotskou plání, ale záměr se zdařil, od legendární dvojice (s akordeonem byli sice tři) se zvukově odklonili. Mně ta píseň ovšem nepřesvědčila. Inspirace Marsyasem je podvědomě v některých sekvencích cítit, ale u *Samotáře*

se k ní autor veřejně přiznal. Převzal i kalandrovskou foukačku a je jen škoda, že ve velmi zdařilé písni nenašel Vořech i kousek "trvdšího" přednesu. Občas by se slušelo přestat být klukovský a nasát něco té drsnosti světa kolem nás. Závěr recitálu patřil Johance z Arku, kterou jsme ovšem slyšeli v anglické verzi.

Joan of Arc

je jednou z nejsilnějších písní, která od Vořecha a Jéni zazněla. Velmi pěkně vystavěná, se zajímavým flétnovým závěrem a skoro profesionálním přednesem. Věřím, že ani Vám, až ho budete mít možnost slyšet na vlastní uši, nezůstane Vořech mezi zuby, ale rozehraje všechny chuťové buňky.

Missa není autorskou kapelou, dalo by se říci, že jsou revival, to se mi však v případě interpretace písní Karla Kryla přičítá. Řekl bych spíše, že prezentují Krylovo dílo svým originálním pojetím a šíří tak dál poselství jeho básnických textů. Možná mě nyní mnozí prohlásí za kacíře, ale jsem přesvědčen, že v řadě písní se povedlo Misse to, co mi u Kryla občas chybělo: Dát jednotlivým skladbám i hudební rozměr a barevnost. Ve skladbách *Plaváček* anebo *Lilie*, které jsme slyšeli mezi prvními, se o doprovod kapely pokusil na desce Dopisy již sám Kryl. U ostatních písní, jakými byly například

Hle, jak se perou

Bratříčku

zavírej vrátka

nebo

Karavana mraků

, byla aranž pro hudební těleso novinkou. Celkové pojetí Kryla je v místech, kde je to třeba, velmi pokorné, ale osobní a nenostalgické. Naopak u

Vasila

Azbuky

a dalších lehčeji laděných skladeb si muzikanti nacházejí prostor na vlastní komičnost a někdy jí je víc než dost. Možná je to tím, že se zmíněné skladby sešly blízko sebe, ale spíše proto, že mě moc neoslovily ani v originále."

Kapelník Jan Tomsa pojal večer jako průvodce rokem 1989. Před každou písní jsme měli neopakovatelnou možnost vyslechnout malé aktuální zprávy. Dobové komentáře si například stěžovaly na nedostatek cihel či málo bytů a také přibližovaly politickou situaci. Kdo z nás dneska třeba ví, že ve zmiňovaném roce nás třikrát navštívil Jásir Arafat, nebo že nad Tatrami byla polární záře.

Před koncem jsme každý dostali svatý obrázek s Cecílií a vánočním přáním. Zdá se to jako

drobnost, ale celkově to ladí s povahou kapely. Skromně nesou odkaz jednoho z největších básníků dvacátého století a přidávají k tomu kus svého já. Na základě toho mi nedělá problém uvěřit, že jim jde hlavně o sdělení.

Úplný konec patřil přeci jen věci vlastní. Na Vořechovo, tedy hostitelovo, přání nám dali ochutnat z připravované tvorby. Zdá se mi, že v kontextu Krylových textů to nebudou mít autoři snadné. Hlavně pokud budou znít současně.

Tak mnoho dobrých krůčků na vaší misi, Misso, ta má, reportérská, tady pro dnešek končí.